

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กล้วยไม้เป็นพืชส่งออกที่สำคัญพืชหนึ่งของประเทศไทย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์กำหนดให้กล้วยไม้เป็นชนิดในสิ่งของพืช product champion เนื่องจากเป็นพืชที่ทำรายได้สูง และปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี พันธุ์กล้วยไม้ที่นิยมปลูก ได้แก่ สกุลหวาน สกุลแวนด้า สกุลอะแรนด้า สกุลเม็อกカラร่า และสกุลอนซิเดียม ประเทศไทยเป็นแหล่งเพาะปลูกกล้วยไม้ เมืองร้อนที่สำคัญ โดยเฉพาะกล้วยไม้สกุลหวาน เนื่องจากมีสภาพภูมิอากาศเหมาะสม แหล่งเพาะปลูกที่สำคัญ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ปทุมธานี ราชบุรี นครปฐม พระนครศรีอยุธยา สมุทรสาคร นนทบุรี เป็นต้น จากข้อมูลการส่งออกกล้วยไม้ ของกรมส่งเสริมการส่งออก สถิติการส่งออกในปี 2547 มูลค่า 2,480.70 ล้านบาทอัตราการขยายตัวอยู่ที่ 5.05 ปี 2548 มูลค่า 2,985.26 ล้านบาทอัตราการขยายตัวอยู่ที่ 20.34 และ ในปี 2549 มูลค่า 3,011.46 ล้านบาท อัตราการขยายตัวอยู่ที่ 0.88 ตลาดส่งออกที่สำคัญ ของไทย ได้แก่ ประเทศไทยญี่ปุ่น ประเทศไทย อเมริกา และประเทศไทยรัฐจอร์เจีย (http://www2.ops2.moc.go.th/export/recode_export_rank/report.asp)

จังหวัดสมุทรสาครมีการปลูกกล้วยไม้อ้อยใน 2 อำเภอ คือ อำเภอกระทุมและอำเภอป่าสัก ในปี 2548/2549 มีพื้นที่ปลูกทั้งหมด จำนวน 4,069 ไร่ มีเกษตรกรที่เข็นทะเบียนผู้ปลูกกล้วยไม้กับสำนักงานเกษตรจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 18 กลุ่มรวม 440 ราย โดยในปี 2547 ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสมุทรสาคร ได้มีโครงการส่งเสริมการผลิตกล้วยไม้ปลอดภัย จากโรคแมลงเพื่อการส่งออก โดยดำเนินการถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตอย่างถูกต้องเหมาะสม ให้กับเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการจำนวน 200 ราย ผลการประเมินโครงการฯ ปรากฏว่า เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการส่วนมาก (ร้อยละ 92.8) มีผลผลิตกล้วยไม้ปลอดภัยจากโรคและแมลงเพื่อการส่งออกเพิ่มขึ้นจากเดิม (สำนักงานเกษตรจังหวัดสมุทรสาคร 2547: 21) ซึ่งสอดคล้องกับจำรัส คงศิลป (2547 101) ที่ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับเทคโนโลยีการผลิตกล้วยไม้ของเกษตรกรในโครงการส่งเสริมการผลิตกล้วยไม้ปลอดภัยจากโรคและแมลงเพื่อการส่งออกในจังหวัดสมุทรสาคร พบว่าโดยภาพรวมเกษตรกรมีความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีการผลิตกล้วยไม้ตามระบบ GAP อยู่ในระดับมาก และเกษตรกรส่วนใหญ่มีความเห็นว่ายังมีความยุ่งยากใน

ระดับน้อย จึงยอมรับนำเทคโนโลยีไปปฏิบัติมาก และผลการวิจัยของเยาวลักษณ์ วงศ์วรสันต์ (2548: 3) พบว่าเกษตรกรในจังหวัดสมุทรสาครบางส่วนได้รับทราบแนวทางการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีสำหรับกลัวยไม่แล้ว

จากการศึกษาของกรมวิชาการเกษตร (2545 : 1) เกี่ยวกับเกษตรดีที่เหมาะสมสำหรับกลัวยไม่ตัดคอก พบว่า ปัญหาสำคัญในการส่งออกกลัวยไม่ตัดคอก คือ พบเพลี้ยไฟติดไปกับกลัวยไม่ ทำให้ไม่สามารถผ่านเข้าประเทศปลายทางได้ ต้องการทำลาย ส่งผลให้ขั้นตอนในการส่งออกยุ่งยากมากขึ้น จำเป็นต้องศึกษา และขัดคำนวณความสำคัญของระบบที่เปลี่ยนการนำเข้าประเทศต่างๆ เกษตรกรและผู้ส่งออกต้องร่วมมือกันในการยกระดับ หรือปรับปรุงมาตรฐานการผลิต เพื่อให้ได้ผลผลิตที่ได้คุณภาพตรงตามมาตรฐานที่กำหนด แต่การผลิตกลัวยไม่จำเป็นต้องใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูกลัวยไม่ เนื่องจากในปัจจุบันยังไม่มีสารธรรมชาติชนิดใดที่สามารถต้านทาน โรคและแมลงศัตรูกลัวยไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เกษตรกรจึงต้องใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูกลัวยไม่ แต่จะต้องใช้ให้ถูกวิธี และใช้ในปริมาณที่พอเหมาะ ไม่มากหรือน้อยเกินไป กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้กำหนดรายชื่อสารเคมีที่อนุญาตให้ใช้ในสวนกลัวยไม่ ซึ่งได้ระบุไว้ในหนังสือเกษตรดีที่เหมาะสมสำหรับกลัวยไม่ตัดคอก มีสารทั้งสิ้น 16 ชนิด แต่ปัญหาที่เกษตรกรพบส่วนมากก็คือ โรคและแมลงดื้อยา จึงต้องใช้ยาในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น จึงจำเป็นต้องศึกษาว่า เกษตรกรผู้ผลิตกลัวยไม่ในจังหวัดสมุทรสาครมีการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงตามระบบเกษตรดีที่เหมาะสม รวมทั้งเกษตรมีสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจเป็นอย่างไร เพื่อจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรุกลัวยไม่ให้ถูกต้องตามที่กรมวิชาการเกษตรกำหนดไว้และให้ได้มาตรฐานตามหลักเกษตรดีที่เหมาะสมสำหรับกลัวยไม่

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้ผลิตกลัวยไม่ในจังหวัดสมุทรสาคร

2.2 เพื่อศึกษาความรู้เกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรุกลัวยไม่ตามหลักเกษตรดีที่เหมาะสม ของเกษตรกรผู้ผลิตกลัวยไม่ในจังหวัดสมุทรสาคร

- 2.3 เพื่อศึกษาการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงตามหลักเกณฑ์ที่
เหมาะสมสำหรับกลั่วชี้ไม้ของเกษตรกรผู้ผลิตกลั่วชี้ไม้ในจังหวัดสมุทรสาคร
- 2.4 เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรค
และแมลงตามหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมของเกษตรกรผู้ผลิตกลั่วชี้ไม้ในจังหวัดสมุทรสาคร

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ เป็นการศึกษา การใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงตามระบบ
เกษตรดีที่เหมาะสมสำหรับกลั่วชี้ไม้ ของกลุ่มเกษตรกรผู้ผลิตกลั่วชี้ไม้ในจังหวัดสมุทรสาคร โดย
กำหนดตัวแปรในการศึกษาดังนี้

- 3.1 สภาพทางด้านสังคม และเศรษฐกิจ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา
ประสบการณ์ในการผลิตกลั่วชี้ไม้ แรงงานในการผลิตกลั่วชี้ไม้ พันธุ์กลั่วชี้ไม้ ขนาดพื้นที่ปลูก
กลั่วชี้ไม้ และการได้รับข่าวสาร และความรู้เกี่ยวกับการใช้สารเคมี
- 3.2 ความรู้เกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงตามระบบเกษตรดีที่
เหมาะสม
- 3.3 การใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงตามระบบเกษตรดีที่เหมาะสม
- 3.4 ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลง
ตัวกลั่วชี้ไม้ตามระบบเกษตรดีที่เหมาะสม
และสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ตามแบบจำลองกรอบแนวคิดการวิจัย
ดังภาพที่ 1.1

ตัวแปร

ตัวแปร

สภาพทางด้านสังคม และเศรษฐกิจ

1. อายุ
2. ระดับการศึกษา
3. ประสบการณ์ในการผลิตกล้วยไม้
4. แรงงานในการผลิตกล้วยไม้
5. พันธุ์กล้วยไม้
6. ขนาดพื้นที่ปลูกกล้วยไม้
7. การได้รับข่าวสาร
8. ความรู้เกี่ยวกับการใช้สารเคมี

- ความรู้เกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงตามระบบเกษตรดีที่เหมาะสม
- การใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงตามระบบเกษตรดีที่เหมาะสม
- ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูกล้วยไม้ตามระบบเกษตรดีที่เหมาะสม

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ศึกษาเฉพาะ เกษตรกรที่บ้านที่เปลี่ยนผู้ผลิตกล้วยไม้กับสำนักงานเกษตรจังหวัดสมุทรสาคร ตั้งแต่ปี 2547 จนถึงปัจจุบัน จำนวน 18 กลุ่ม สมาชิก 440 ราย ในพื้นที่ 2 อำเภอ ได้แก่ อำเภอป่าสักและอำเภอกระหุ่มแบบ โดยอำเภอป่าสักและอำเภอกระหุ่มแบ่งเป็น 6 ตำบล ได้แก่ ตำบลคลองตัน ตำบลหลักสอง ตำบลเกยตพัฒนา ตำบลยกกระเบื้าร ตำบลหนองสองห้อง และตำบลสวนส้ม อำเภอกระหุ่มแบ่งประกอบด้วย 6 ตำบล ได้แก่ ตำบลบางยาง ตำบลหนองนกไก่ ตำบลท่าไม้ ตำบลสวนหลวง ตำบลท่าเสา และตำบลคอนไกคี

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลง หมายถึง สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงที่กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ อนุญาตให้ใช้ป้องกันกำจัดโรคและแมลง ศัตรูกว่าวัยไม้ และสารเคมีน้ำทึบต้องมีรายชื่ออยู่ในระบบเกษตรดิจิทัลที่เหมาะสมสำหรับกล่าววัยไม้

5.2 เกษตรกร หมายถึง เกษตรกรผู้ผลิตกล่าววัยไม้ที่ได้เขียนทะเบียนผู้ผลิตกล่าววัยไม้กับ สำนักงานเกษตรจังหวัดสมุทรสาคร ตั้งแต่ปี 2547 จนถึงปัจจุบัน (ปี 2550)

5.3 อายุ หมายถึง อายุของเกษตรกรในปีที่ทำการวิจัย (ปี 2550)

5.4 จำนวนแรงงาน หมายถึง จำนวนสมาชิกในครอบครัวและแรงงานจากภายนอก ในการผลิตกล่าววัยไม้

5.5 ระบบเกษตรดิจิทัลที่เหมาะสม (Good Agricultural Practice: GAP) หมายถึง ระบบ การผลิตที่มีลักษณะผลผลิตมีคุณภาพดี เป็นที่ต้องการของตลาด ผลผลิตตรงตามมาตรฐานที่กำหนด ผลิตต้นค้าที่ให้ผลผลิตคุ้มค่ากับการลงทุน กระบวนการผลิตปลอดภัยต่อเกษตรกร ผลผลิต ปลอดภัยต่อผู้บริโภค ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด สามารถตรวจสอบและทบทวนได้ โดยให้มีการบันทึกการปฏิบัติที่สำคัญ เช่น การใช้สารเคมี ผลผลิต การจัดการป้องกันการผลิต และ เป็นการผลิตที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสิ่งมีชีวิต เพื่อความยั่งยืนทางการเกษตร

5.6 ระบบเกษตรดิจิทัลที่เหมาะสมสำหรับกล่าววัยไม้ (Good Agricultural Practice for Orchids) หมายถึง ระบบการผลิตกล่าววัยไม้ที่ให้ลักษณะผลผลิตคุณภาพดี เป็นที่ต้องการของตลาด ผลผลิตตรงตามมาตรฐานที่กำหนด คุ้มค่ากับการลงทุน กระบวนการผลิตปลอดภัยต่อเกษตรกร ผลผลิตปลอดภัยต่อผู้บริโภค ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด สามารถตรวจสอบและทบทวนได้โดยให้มีการบันทึกการปฏิบัติที่สำคัญ เช่น การใช้สารเคมี ผลผลิต การจัดการป้องกันการผลิต และ เป็นการผลิตที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสิ่งมีชีวิต เพื่อความยั่งยืนทาง การเกษตร

5.7 ประสบการณ์ หมายถึง ระยะเวลาที่เกษตรกรประกอบอาชีพทางด้านการผลิต กล่าววัยไม้

5.8 จำนวนพื้นที่ผลิตกล่าววัยไม้ หมายถึง จำนวนพื้นที่ที่เกษตรกรใช้ในการผลิต กล่าววัยไม้ สกุลหวาย สกุลสอนซิเดย์น สกุลเมืองครา และสกุลอะแรนด้า ในจังหวัดสมุทรสาคร

5.9 การได้รับข่าวสาร หมายถึง การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลง สำหรับกลัวไม่จากแหล่งต่างๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น สื่อบุคคล ได้แก่ เจ้าหน้าที่ของรัฐ พนักงานส่งเสริมภาคเอกชน ผู้นำในหมู่บ้าน และเพื่อนบ้าน สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ หนังสือพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ โทรทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

5.10 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลง หมายถึง ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงตามระบบ GAP ของเกษตรกร ได้แก่ ปัญหาด้านปริมาณสารเคมี ชนิดของสารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลง เปอร์เซ็นต์ความเข้มข้นของปริมาณสารเคมี ตามที่กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์กำหนดไว้

5.11 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูกลัวไม่หมายถึง ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลง ได้แก่ ข้อเสนอแนะทางด้านคุณภาพสารเคมีว่าบริษัทใดใช้แล้วสามารถป้องกันและควบคุมโรคและ แมลงศัตรูกลัวไม่ได้ หรือวิธีการใช้ที่ได้ผลผลิตดี มีคุณภาพ และด้านอื่นๆ

5.12 การใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลง หมายถึง การใช้สารเคมีตามคำแนะนำ การใช้สารเคมีที่มีความเข้มข้นตามคำแนะนำ และการใช้สารเคมีตามอัตราที่แนะนำ

5.13 การใช้สารเคมีตามคำแนะนำ หมายถึง การใช้สารเคมีของเกษตรกรตาม คำแนะนำที่กำหนดไว้ในฉลากเอกสารกำกับการใช้สารเคมี

5.14 การใช้สารเคมีที่มีความเข้มข้นตามคำแนะนำ หมายถึง การใช้สารเคมีของเกษตรกรผู้ผลิตกลัวไม่โดยใช้ความเข้มข้นในการป้องกันและกำจัดโรคและแมลงศัตรูกลัวไม่ ตามคำแนะนำที่กำหนดไว้ในฉลากเอกสารกำกับการใช้สารเคมี

5.15 การใช้สารเคมีตามอัตราที่แนะนำ หมายถึง การใช้สารเคมีของเกษตรกรผู้ผลิต กลัวไม่ในการป้องกันและกำจัดโรคและแมลงศัตรูกลัวไม่ตามอัตราที่แนะนำและกำหนดไว้ใน ฉลากเอกสารกำกับการใช้สารเคมี

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ประโยชน์ดังนี้

6.1 ผลการวิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมให้เกษตรกรผู้ผลิตกลัวไม่ใน จังหวัดสมุทรสาคร มีความรู้ ความเข้าใจและใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูกลัวไม่ให้ ถูกต้องตามที่กรมวิชาการเกษตรกำหนดและให้ได้มาตรฐานตามหลักเกษตรดีที่เหมาะสมสำหรับ

กล้ายไม่ อันจะส่งผลให้เกยตระสามารถผลิตกล้ายไม้ที่ดีมีคุณภาพ และมาตรฐานสำหรับการส่งออกได้

6.2 ผลการวิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูกล้ายไม้ให้กับเกษตรกรในพื้นที่ต่างๆ ที่มีสภาพแวดล้อมที่คล้ายคลึงกับเกษตรกรผู้ผลิตกล้ายไม้ในจังหวัดสมุทรสาคร